

Arrest

nr. 212 214 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LAMARCHE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van G.F. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit Lezhë. U bent moslim en Roma van origine. In juni 2008 leerde u uw huidige echtgenote, M.G. (...) (O.V. X) kennen. Zij is katholiek en Albanese van origine. Zij woonde bij haar familie in Durrës. Jullie begonnen een relatie. Na drie maanden vroeg u haar ten huwelijk. Niettegenstaande haar jeugdige leeftijd ging zij akkoord. Zij lichtte haar ouders in, die instemden met een huwelijksaanzoek. Zoals de traditie het betaamt, begaf u zich, vergezeld van uw ouders en uw broer, aldus naar haar familie om haar hand te vragen. Toen haar vader vaststelde dat u

en uw familie van Roma-origine zijn, wilde hij van geen huwelijk meer weten. Hij sloot zijn dochter op en verbood haar nog langer met u contact te hebben. Na drie dagen wist zij te ontsnappen. Zij belde u op. U ging haar ophalen en nam haar mee naar uw ouderlijke huis in Shëngjin. Haar vader belde u op. U antwoordde dat zijn dochter zich bij u bevond. Hij dreigde ermee jullie allebei te vermoorden van zodra hij jullie zou vinden. Vervolgens verbleven u en uw echtgenote gedurende twee maanden in een woning in Kunë, naast Shëngjin. Ondertussen kwam haar vader gewapend naar de woning van uw ouders. Hij bedreigde hen. Toen u dit vernam, ging u naar de politie om bescherming te vragen. Zij maakte u echter uit voor 'vuile Roma' en stuurde u weg. U en uw echtgenote verhuisden naar Shkoder waar jullie een woning huurden. Jullie ontvingen zeer vaak dreigtelefoons van de familie van uw echtgenote. In 2009 werd uw eerste kind geboren. Uw echtgenote nam contact op met haar vader. Ze wees erop dat zij nu haar eigen leven had en vroeg hem om jullie met rust te laten. Hij werd echter nog kwader en dreigde ermee jullie alle drie te vermoorden. Ook na de geboorte van uw tweede kind in 2010 wijzigde de situatie niet. De telefonische bedreigingen hielden aan. Door de uitzichtloze situatie konden u en uw echtgenote geen rustig leven leiden. Eind 2014 vertrokken jullie met de kinderen naar Duitsland. Jullie dienden er een asielaanvraag in. In 2016, na anderhalf jaar, keerden jullie onder druk van de Duitse autoriteiten terug naar Albanië. Jullie namen opnieuw jullie intrek in de huurwoning in Shkoder. Vijf dagen na uw terugkeer uit Duitsland wilde u uw zieke vader gaan bezoeken. Toen u tussen Shëngjin en Lezhë op de bus aan het wachten was, kwamen vier personen op u af. U herkende één van hen als de vader van uw echtgenote. Zij sloegen u met een metalen staaf. U verloor het bewustzijn. Voorbijgangers vonden u en brachten u naar het ziekenhuis van Lezhë, waar u drie dagen later ontwaakte. De politie kwam naar het ziekenhuis om u te verhoren. U verklaarde dat u de vader van uw echtgenote onder de daders had herkend. Zij ondernam evenwel geen verdere stappen. De vader van uw echtgenote is immers de chef van de verkeerplichtie in Durrës. Bovendien werkt de broer van uw echtgenote bij het snelle interventieteam van de politie van Tirana. Ook al was u ernstig gewond, u besliste na vijf dagen het ziekenhuis te verlaten. U vreesde immers dat de daders uw gezin iets zouden aandoen. Op 20 september of november 2017 – u bent niet zeker – werd uw echtgenote voor de schoolpoort in Shkoder aangevallen door haar vader, in het bijzijn van de kinderen. Hij sloeg haar. Toen de politie in aantocht was, vluchtte hij. U ging uw echtgenote ophalen op het politiecommissariaat. Zij legde een klacht neer tegen haar vader bij de rechtbank van Lezhë. Echter, ook van de rechtbank kregen jullie geen hulp of bescherming. De laatste twee maanden voor jullie vertrek uit Albanië verbleven jullie bij een vriend van u in Lezhë. Op 29 januari 2018 verliet u, samen met uw echtgenote en uw drie kinderen, Albanië. Op 5 februari 2018 diende u een asielaanvraag in België in. Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat u, uw echtgenote en uw kinderen gedood zullen worden door de vader van uw echtgenote. Sinds uw vertrek uit Albanië is de vader van uw echtgenote nog verscheidene keren naar uw ouders gekomen om te vragen waar jullie zich bevinden. Hij uitte ook telkens bedreigingen.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 22 september 2017 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw identiteitskaart, uitgereikt op 19 maart 2009 met een geldigheidsduur van tien jaar; de paspoorten van uw drie kinderen, uitgereikt op 2 december 2016 en 22 september 2017 met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw huwelijksakte, uitgereikt te Shëngjin op 5 april 2016; uw attest van familiesamenstelling, uitgereikt te Shëngjin op 28 februari 2017. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog volgende documenten neer: uw lidkaart van de 'Roma North' vereniging; een medisch verslag van het ziekenhuis van Lezhë d.d. 22 november 2016, waaruit blijkt dat u gehospitaliseerd werd van 15 tot 20 september 2016 wegens slagen en verwondingen; een attest van de politie van Lezhë d.d. 23 november 2016 met een weergave van uw verklaringen over de aanval op uw persoon; en een attest van de arrondissementsrechtbank van Lezhë d.d. 10 januari 2018 waarin wordt verklaard dat uw echtgenote een rechtszaak heeft aangespannen tegen haar vader wegens fysiek en psychisch geweld tegen haar en dat de gerechtelijke procedure lopende is.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in Albanië uw schoonvader vreest. Vooreerst dient gewezen te worden op de vaststelling dat de inhoud van het attest van de politie van Lezhë niet overeenstemt met uw verklaringen. Zo stelde u dat u door vier personen werd aangevallen en dat u één van de daders herkende als de vader van uw echtgenote (CGVS, p. 9). In het attest van de politie staat te lezen dat u verklaarde dat het om drie gemaskerde en onbekende daders ging. In het attest wordt geen melding gemaakt van het gegeven dat u één van de daders zou herkend hebben als zijnde de vader van uw echtgenote. Voorts is het opmerkelijk dat in dit attest gewag wordt gemaakt van veelvuldige dreigtelefoons door onbekenden, waarvan het onmogelijk bleek om de daders te vatten. Uit de

verklaringen van u en uw echtgenote blijkt echter overduidelijk dat deze dreigtelefoons ofwel afkomstig waren van de vader van uw echtgenote of gepleegd werden op zijn aansturen (CGVS, p. 9, CGVS echtgenote, p. 6). Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw schoonvader ernstig aan.

Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor wat betreft uw problemen met de vader van uw echtgenote en diens familie, geen beroep kon doen, of bij eventuele nieuwe problemen zou kunnen doen, op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw echtgenote verklaarde dat de politie niets deed naar aanleiding van haar klacht in 2008. Zij kon evenwel niet zeggen of haar vader toen al dan niet werd ondervraagd door de politie van Lezhë (CGVS echtgenote, p. 6). Verder stelde u dat de politie niets ondernam, zelfs niet de vader van uw echtgenote verhoorde, nadat zij u ondervroeg in het ziekenhuis over de aanval op u in september 2016 (CGVS, p. 10-11). Aangezien u zelf geen contact meer opnam met de politie om te informeren naar de stand van het onderzoek (CGVS, p. 11), gaat het hier om een blote bewering van uwentwege. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de politie geen stappen zou hebben ondernomen, gelet op de zwaarwichtige feiten die worden weergegeven in het attest van de politie van Lezhë, te weten de expliciete doodsbedreigingen, een groot aantal bedreigingen over een lang tijdsverloop en de ernstige verwondingen die u werden toegebracht. Voorts beweerden u en uw echtgenote dat jullie geen bescherming kregen van de rechtbank, ten gevolge van de zaak die uw echtgenote aanspande tegen haar vader eind 2017 (CGVS, p. 11; echtgenote, p. 9). Opnieuw gaat het om een blote bewering. Uit het door u neergelegde attest van de arrondissementsrechtbank van Lezhë blijkt immers duidelijk dat de gerechtelijke procedure nog aan de gang is. Zowel u als uw echtgenote stelden zelf ook dat er nog geen vonnis geveld werd in deze zaak (CGVS, p. 12, echtgenote, p. 9). Overigens kon uw echtgenote slechts weinig vertellen over deze rechtszaak die zij had aangespannen. Zo bleek zij niet op de hoogte van eventuele (voorlopige) maatregelen die de rechter al dan niet heeft opgelegd (CGVS echtgenote, p. 9). Hier kan ook verwezen worden naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Het Commissariaat-generaal erkent verder dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk

geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot of een naaste verwante van het slachtoffer. Het artikel van de strafwet waarnaar verwezen wordt in het attest van de arrondissementsrechtbank van Lezhë verwijst overigens uitdrukkelijk naar huiselijk geweld. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

De door u neergelegde paspoorten, identiteitskaart, huwelijksakte en attest van familiesamenstelling tonen uw identiteit en nationaliteit aan, deze van uw kinderen, alsook uw huwelijk en uw familiesamenstelling. Deze elementen staan niet ter discussie. Uw lidkaart van de ‘Roma North’ vereniging geeft aan dat u van Roma-origine bent, wat ook geenszins betwist wordt. U verklaarde overigens geen activiteiten voor deze organisatie te hebben gehad (CGVS, p. 8). Het medisch verslag van het ziekenhuis van Lezhë toont aan dat u gehospitaliseerd werd van 15 tot 20 september 2016 wegens slagen en verwondingen maar ook niet meer dan dat. De attesten van de politie van Lezhë en van de arrondissementsrechtbank van Lezhë kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van G.M. (verzoekster), zijnde de echtgenote van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar verzoekster wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Zij benadrukken vooreerst dat hun respectieve etnische en religieuze aanhorigheid door verweerder niet wordt betwist. Ook de moeilijkheden die noopten tot hun vertrek, worden niet betwist.

Volgens verzoekende partijen uitten voor verzoeker onbekende personen dreigementen voor rekening van de vader van verzoekster.

Verzoeker wijst erop dat hij Roma is en door de autoriteiten niet naar behoren werd ontvangen toen hij probeerde klacht in te dienen. Waar gemotiveerd wordt dat het gelet op de ernst van de feiten niet aannemelijk is dat de autoriteiten verzoeker geen hulp zouden bieden, leiden verzoekende partijen hieruit af dat noch de feiten, noch hun ernst door verweerder worden betwist. Verzoekende partijen betogen dat er in Albanië een groot verschil bestaat tussen de theorie en de praktijk.

Over de motivering dat de rechtszaak nog loopt, stellen verzoekende partijen dat het feit is dat tot op heden geen bescherming in stand werd gebracht. Dit toont aan dat zij in Albanië niet op bescherming kunnen rekenen.

Het relaas van verzoekende partijen moet aldus als bewezen worden beschouwd.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op (informatie over) de situatie van Roma in Albanië. De Roma worden er volgens hen vervolgd of minstens gediscrimineerd. Verzoeker werd met deze discriminatie geconfronteerd toen hij klacht probeerde in te dienen tegen de vader van verzoekster en werd uitgemaakt voor vuile Roma. Verweerder maakt nergens melding van de situatie van de Roma in Albanië.

Verzoekende partijen verwijten verweerder inzake de in de bestreden beslissing opgenomen motivering inzake de beschermingsmogelijkheden een selectieve lezing van de gehanteerde landeninformatie. Vervolgens citeren zij uit deze informatie een aantal passages. Volgens hen blijkt hieruit dat de autoriteiten Roma weldegelijk discrimineren. Verzoekende partijen voeren aan dat de conclusie van verweerder in strijd is met de door verweerder gehanteerde informatie. De zaken verbeteren niet in zulke mate als verweerder laat uitschijnen. De door verweerder gehanteerde artikelen hebben verder geen betrekking op verzoekende partijen en maken geen gewag van wraakacties inzake huiselijk geweld volgens de Kanun. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing ten onrechte over huiselijk geweld. Verzoekende partijen vrezen de vader van verzoekster, zodat er van huiselijk geweld geen sprake is. Dit toont aan dat hun situatie niet effectief werd onderzocht.

Verzoekende partijen wijzen op een resolutie van het Europees Parlement waarin gesteld wordt dat de situatie in Albanië nog verbetering behoeft. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Albanië nog structurele problemen bestaan binnen de autoriteiten. Verzoekende partijen probeerden meermaals vergeefs bescherming te verkrijgen. Slechts nadat deze pogingen geen soelaas brachten, verlieten zij het land.

2.2. Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissingen “*nietig te verklaren*” en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoekende partijen vestigen in het onderhavige verzoekschrift meermaals de aandacht op het aangevoerde feitenrelaas en laten uitschijnen dat dit niet kan worden betwist en voor waar moeten worden aangenomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat niet zonder meer kan worden gevolgd dat het door verzoekende partijen ten berde gebrachte relaas geloofwaardig zou zijn. Integendeel blijkt hieruit dat verzoeker omtrent één van de cruciale elementen in het relaas, met name de zware aanval op zijn persoon die zou hebben geleid tot een hospitalisatie van vijf dagen, op verscheidene vlakken frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

In de vragenlijst gaf verzoeker omtrent de functie van zijn schoonvader slechts aan dat deze werkte bij de verkeerspolitie. Verder stelde hij in de vragenlijst dat hij reeds werd aangevallen twee dagen na zijn terugkeer uit Duitsland. Voorts gaf hij in de vragenlijst aan dat hij werd aangevallen en geslagen door slechts drie personen. Daarenboven beweerde hij dat hij sedertdien en gedurende een jaar ondergedoken zou hebben geleefd alvorens zijn land te verlaten (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.).

Bij het CGVS gaf verzoeker echter aan dat zijn schoonvader het hoofd zou zijn geweest van de verkeerspolitie. Verder stelde hij dat hij slechts vijf dagen na zijn terugkeer uit Duitsland werd aangevallen. Bovendien gaf hij aan dat hij werd aangevallen en geslagen door vier personen. Daarenboven blijkt uit zijn verklaringen dat hij nadien nog niet onderdook, doch nog enige tijd thuis verbleef en aan het werk bleef. Slechts in 2017 en nadat zijn vrouw zou zijn aangevallen zou hij gedurende enkele maanden zijn ondergedoken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.9-11).

Daarenboven kunnen de verklaringen van verzoekende partijen omtrent de door hen ondergane gebeurtenissen op verschillende vlakken niet worden gerijmd met de door hen neergelegde stukken. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient gewezen te worden op de vaststelling dat de inhoud van het attest van de politie van Lezhë niet overeenstemt met uw verklaringen. Zo stelde u dat u door vier personen werd aangevallen en dat u één van de daders herkende als de vader van uw echtgenote (CGVS, p. 9). In het attest van de politie staat te lezen dat u verklaarde dat het om drie gemaskerde en onbekende daders ging. In het attest wordt geen melding gemaakt van het gegeven dat u één van de daders zou herkend hebben als zijnde de vader van uw echtgenote. Voorts is het opmerkelijk dat in dit attest gewag wordt gemaakt van veelvuldige dreigtelefoons door onbekenden, waarvan het onmogelijk bleek om de daders te vatten. Uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt echter overduidelijk dat deze dreigtelefoons ofwel afkomstig waren van de vader van uw echtgenote of gepleegd werden op zijn aansturen (CGVS, p. 9, CGVS echtgenote, p. 6). Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw schoonvader ernstig aan.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

Ingevolge de voormelde vaststellingen, kan aan de beweerde omstandigheden waarin verzoekende partijen zouden zijn aangevallen en die zouden zijn voortgesprongen uit het conflict met de familie van verzoekster geen geloof worden gehecht.

Zelfs indien aan de aangevoerde gebeurtenissen geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst en in het kader van de aangehaalde problemen verstoken zouden blijven van bescherming.

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen op basis van de veelheid aan informatie die dienaangaande in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier is opgenomen vooreerst met recht gemotiveerd:

“Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor wat betreft uw problemen met de vader van uw echtgenote en diens familie, geen beroep kon doen, of bij eventuele nieuwe problemen zou kunnen doen, op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw echtgenote verklaarde dat de politie niets deed naar aanleiding van haar klacht in 2008. Zij kon evenwel niet zeggen of haar vader toen al dan niet werd ondervraagd door de politie van Lezhë (CGVS echtgenote, p. 6). Verder stelde u dat de politie niets ondernam, zelfs niet de vader van uw echtgenote verhoorde, nadat zij u ondervroeg in het ziekenhuis over de aanval op u in september 2016 (CGVS, p. 10-11). Aangezien u zelf geen contact meer opnam met de politie om te informeren naar de stand van het onderzoek (CGVS, p. 11), gaat het hier om een blote bewering van

uwentwege. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de politie geen stappen zou hebben ondernomen, gelet op de zwaarwichtige feiten die worden weergegeven in het attest van de politie van Lezhë, te weten de expliciete doodsb bedreigingen, een groot aantal bedreigingen over een lang tijdsverloop en de ernstige verwondingen die u werden toegebracht. Voorts beweerden u en uw echtgenote dat jullie geen bescherming kregen van de rechtbank, ten gevolge van de zaak die uw echtgenote aanspande tegen haar vader eind 2017 (CGVS, p. 11; echtgenote, p. 9). Opnieuw gaat het om een blote bewering. Uit het door u neergelegde attest van de arrondissementsrechtbank van Lezhë blijkt immers duidelijk dat de gerechtelijke procedure nog aan de gang is. Zowel u als uw echtgenote stelden zelf ook dat er nog geen vonnis geveld werd in deze zaak (CGVS, p. 12, echtgenote, p. 9). Overigens kon uw echtgenote slechts weinig vertellen over deze rechtszaak die zij had aangespannen. Zo bleek zij niet op de hoogte van eventuele (voorlopige) maatregelen die de rechter al dan niet heeft opgelegd (CGVS echtgenote, p. 9). Hier kan ook verwezen worden naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontkrachten. De vaststellingen inzake hun onwetendheid over en gebrek aan interesse in de pogingen die zij ondernamen om bescherming te verkrijgen laten zij ongemoeid. Evenmin vechten zij de vaststelling aan dat de bewering dat de autoriteiten hen niet zouden beschermen aldus berust op eenvoudige vermoedens van hunnentwege.

Waar verzoekende partijen een selectieve lezing doen van een beperkt aantal passages uit de omstandige informatiebundel die verweerder hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissing, kan voorts worden opgemerkt dat zij hiermee geenszins afbreuk doen aan de voormelde, terechte en op het geheel van de in de map ‘landeninformatie’ in het dossier opgenomen informatiebronnen geschraagde motieven.

Dat er geen rekening zou zijn gehouden met verzoekers etnische aanhorigheid en dat verzoeker louter omdat hij Roma is verstoken zou blijven van bescherming, kan evenmin worden gevolgd. Met zijn aanhorigheid wordt in de bestreden beslissing immers weldegelijk rekening gehouden. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat, hoewel er nog marge voor verbetering is, de Albanese autoriteiten weldegelijk voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voorzien voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. De in Albanië opererende autoriteiten bieden aan alle onderdanen voldoende bescherming en nemen maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet om vervolging en het lijden van ernstige schade te voorkomen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Het Commissariaat-generaal erkent verder dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse

positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot of een naaste verwante van het slachtoffer. Het artikel van de strafwet waarnaar verwezen wordt in het attest van de arrondissementsrechtbank van Lezhë verwijst overigens uitdrukkelijk naar huiselijk geweld. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een "nationaal doorverwijzingsmechanisme" aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau 'child protection units' actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij kunnen niet worden gevolgd waar zij poneren dat de ondergane feiten niet als geweld in voormelde zin zouden kunnen worden gekwalificeerd en dat hierover aldus ten onrechte wordt gemotiveerd. Dit is immers foutief en getuigt andermaal van onwetendheid over en een gebrek aan interesse in hun voorgehouden problemen en pogingen om bescherming te verkrijgen. Het document van de rechtbank dat verzoekende partijen neerlegden vermeldt namelijk artikel 130/a van het Albanese strafwetboek (administratief dossier, map 'documenten'). Dit artikel handelt weldegelijk over huiselijk en familiaal geweld en de feiten die verzoekster zou hebben ondergaan vallen duidelijk onder de definitie die hieromtrent in het voormelde strafwetsartikel is opgenomen (administratief dossier, map 'landeninformatie', nr.47, p.8).

De door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen voor het overige en omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Waar verzoekende partijen onder verwijzing naar enkele internationale rapporten als bijlage gevoegd bij het verzoekschrift bemerken dat de Roma in Albanië worden gediscrimineerd, oordeelt de Raad dit verweer als niet dienend daar de door verzoeker, die van Roma-origine is, voorgehouden problemen niet geloofwaardig zijn en verzoekster niet tot deze origine behoort.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting een geluidsopname van de moeder van verzoeker neer, een getuigschrift van de Dienst Verzoening en Vrede van 15 oktober 2018, een getuigschrift van de gemeente Lezhë van 11 oktober 2018, een medisch getuigschrift van psychiater Th. Van Der Perre van 23 oktober 2018 dat stelt dat verzoekster aan PTSS lijdt met “anorexia en gewichtsverlies” en een psychologisch advies ten aanzien van verzoekster opgesteld door psychologe N. Kara Khanian van 26 oktober 2018.

De Raad stelt vooreerst vast dat de geluidsopname van de moeder van verzoeker, het getuigschrift van de Dienst Verzoening en Vrede van 15 oktober 2018 en het getuigschrift van de gemeente Lezhë van 11 oktober 2018 gesteld zijn in een voor de Raad onbegrijpelijke taal en niet voorzien zijn van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze stukken niet in overweging.

Verder wijst de Raad erop dat noch uit het medisch attest, noch uit het psychologisch advies blijkt dat het cognitieve geheugen van verzoekster dermate zou zijn aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert coherente en consistente verklaringen af te leggen betreffende het door haar voorgehouden asielaanvraag en te antwoorden op eenvoudige vragen over gegevens die zij beweert persoonlijk te hebben meegemaakt. Voor zover verzoekster nog zou trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zij in het verleden zou zijn vervolgd, dient te worden opgemerkt dat, hoewel zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielaanvraag, zij op zich geenszins kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een aangehaald aanvraag en een nood aan internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig aanvraag kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig aanvraag te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT